

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησία καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ V.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 Ἰανουαρίου 1888, ΚΥΡΙΑΚΗ,

ΑΡΙΘ. 15

ΠΑΛΑΤΙ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΕΜΑ

Ἐφέτος τὸ μασκάρεμα θὰ γείνη πρὸ βαρβάτου
Γιατὶ καὶ τὸ παλάτι δὲν πῶς λύνει τὸ πουγγί του,
Αὐτὸ ποῦ τόσω δύσκολα σκορπίζει τὴ δραχμὴ του,
Καὶ πεντακόσας στρογγυλαὶς μετρᾷ 'στὸ Κομιτάτο.

Δὲν εἶναι ἴλιγο δόλωμα αὐταῖς ἡ πεντακόσας
Σήμερα ποῦ 'ναι λιγοστότ' 'στὸ ἔθνος δι' ἡμέρας
Καὶ δίχως μάσκα μοναχὰ τοὺς ἔχουν ματκαράδες,
Μὰ λένε καὶ γι' αὐτὸ πολλὰ πολλὰ ἢ κακίς γλώσσας.

Πῶς! τί! τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς ζητᾷ 'λεημοσύνη
'Απὸ λαοῦ λεπτὸ λεπτὸ ὁ δίκκος του γεμίζει
Φρέσκος ἀκόμα ὁ λουφὲς τοῦ παλατιοῦ γυαλίζει
Κι' αὐτὸ τὴν ἔρμω του παρὰ γιὰ μασκαράδες δίνει;

Δὲ νοιώθει μέτα τοῦ παλμοῦ, δὲ νοιώθει καρδιοχτύπι
Γιὰ μιὰ μεγάλη δόξα μας, παληκαριὰ μεγάλη;
'Ἡ μασκαράτα μοναχὰ τοῦ πήρε τὸ κεφάλι
Κι' ἀπὸ τὰ στήθια του φρωτὰ γιὰ τὴν πατρίδα λείπει;

Μορφίνα, χλωροφόρμιο ποτίζει τὴν καρδιά του
Καὶ πόνω γιὰ τὸν πόνω μας, τὸ ἔρμω δὲν ἀνοιώθει,
Μηδὲ οἱ προαιώριοι τὸ συγκινοῦνε πόθοι
Καὶ μόνο 'στὸ μασκάρεμα θυμιάται τὰ παιδιὰ του;

Προπληρωμένο ἔρχεται νὰ πιάσῃ θεωρεῖο
Στοὺς σταύλους τοὺς βασιλικούς, νὰ 'δῇ τὴ μασκαράτα,
Τὴ μοναχὴ καὶ διαλεχτὴ τοῦ γούστου του παρὰτα,
Καὶ νὰ ζηλέψῃ ὅποιον θὰ πᾶρῃ τὸ βραβεῖο;

Παλάτι καὶ μασκάρεμα, τὰ δύο ζευγάρωμένα,
'Αποκρητάτικο χορὸ θαρρεῖς καὶ τρελλοσέρνουν
Γέρνουν ἐδῶ, γέρνουν ἐκεῖ, σηκώνονται καὶ γέρνουν
Καὶ μέσ' στοῦ ἔθνους τὴ 'ντροπὴ γυρνοῦνε μεθυμέναι!

Ἰ' αμπιγᾶς.

Η ΤΡΙΠΛΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΜΑΣ

Ἐρχεται, λέγουν, ἐδῶ ὁ Νελιδῶφ μὲ σχέδια μεγάλα.
Κατόπιν τοῦ Τούρκου ἀπεσταλμένου μὲ τὸ Ἰμτιγᾶζ ἔχο-
μεν τὸν Ρῶσον.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς ἔρχεται νὰ κάμῃ τῆς δου-
λειαῖς του πρὸ σκεπαστά.

Δὲν σέβει μαζὴ τοῦ παρόστρου.

Δὲν ἔχει θορυβώδεις παρουσιάσεις καὶ ὁχράσεις.

Ἐκεῖνος εἶχε συμφέρον νὰ ἐκτεθῇ.

Αὐτὸς ἔχει συμφέρον νὰ κρυφθῇ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο, διὰ διαφορῶν ἐδῶν, εἰς τὸ αὐτὸ τείνουν
τέρμα.

Ὁ Τούρκος ἐπεζήτησε τὴν συμμαχίαν μας.

Καὶ ὁ Ρῶστος θηρεύει αὐτήν, τὴν ἐποφθαλμιᾷ, ὥς ἡ ἀρ-
κούδα τὸ μέλι.

Ἡ θέσις τῶν ἐν Ἀνατολῇ πραγμάτων ἥλλαξε πολὺ.

Τὸ βλέπετε.

Ἄλλοτε, μὲ τὸ κερὶ νὰ ἐζητούσαμεν σύμμαχον, μεταξὺ
τῶν μεγάλων δυνάμεων δὲν τὸν εὐρίσκαμεν.

Τώρα εὐρίσκομεν συμάχους καὶ μεταξὺ τῶν ἔχθρων μας.

Ἡ Ῥωσσία ἐσπρωξε τὴν Τουρκίαν πρὸς ἡμᾶς.

Ἐκεῖνη τὴν ἔπεισε νὰ τὰ σιᾷξῃ μαζὴ μας.

Ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς ἡ διπλωματικὴ δὲν φθάνει μέχρι
τοῦ νὰ κατορθώσῃ γενικὸν συνασπισμὸν ὄλων τῶν ἀνατολικῶν
κρατῶν κατὰ τῶν ἀντιπάλων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων.

Ἡ θέσις ἡμῶν, ἐν περιπτώσει ἐλληνορωσσοτουρκικῆς συμ-
μαχίας θὰ ᾔῃναι ἡ ἐξῆς.

Φίλοι καὶ σύμμαχοι τῆς Ρωσσίας, ἔχουμεν ἐχθρὸν καὶ πο-
λεμῖαν τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐχθρὸν καὶ πολεμῖαν τὴν Γερμανίαν.

Ἐχθρὸν καὶ πολεμῖαν τὴν Αὐστρίαν.

Ἐχθρὸν καὶ πολεμῖαν τὴν Ἰταλίαν.

Κοι μία μόνη μᾶς ὑπολείπεται ἐλπίς ὅτι θὰ ἔχουμεν φίλην
καὶ συμπολεμοῦσαν τὴν Γαλλίαν.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη εἶναι τὸσον ἀμφίβολος!

Ὁ Γαμβέττας αὐτῆς ἀπέθανε καὶ ζῇ εἰς φίλος τοῦ τὸν δ-
ποῖον θανασίμως δυσηρετήσαμεν.

Θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσουν οἱ Γάλλοι;

Ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα.

Ἀπέθανεν ὁ Γαμβέττας καὶ ζῇ ὁ ... Κοκλὴν!...

Ρομῆος.

ΧΦΟΝΙΚΑ

Χάνι τῆς Γραβιάς. — Τὸ ἤλεκτρικὸν ρεῦμα τοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν ἐξήγειρεν ὁ ρέκτης καὶ ἰκάματος κ. Μιχ. Κυργούσιος διατρέχει ἀπὸ περάτων ἕως περάτων, καὶ τὸν ἐξω ἑλληνισμόν. Καὶ ἐν Κατρώ μανθάνομεν ὅτι αἱ συνδρομαὶ γίνονται σπουδαῖαι, τῇ συντόνῳ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐκεῖ νέου κ. Λύτσια, καὶ οἱ πανταχοῦ εἰς μεγάλα κέντρα διεσπαρμένοι ἀνὰ τὴν Εὐρώπην Ἕλληνες εἶναι πρόθυμοι ν' ἀνοιξώσι τὰ χρηματοκιβώτιά των ὑπὲρ ἀνεγέρσεως τοῦ εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ τοὺς 120 ἥρωάς του μνημείου, ἃν καὶ δὲν ᾔῃαι σωστοὶ 120, διότι εἰς αὐτῶν, ὡς ἐγνώσθη ἐν Ἀμφίσσει, ζῇ ἔτι ἑκατοντούτης τὴν ἡλικίαν καὶ δομαζόμενος **Ἄνδρέας Παπαλεξόπουλος**. Φαντάσθητε οἷον ἐνδοξον ζῶν μνημεῖον εἶναι ὁ Μαθουτάλας οὗτος, ὅστις, πρὶν ἢ δύσῃ ἡ ζωὴ του, θὰ ἴδῃ ἀναθροσκον ἀπὸ τῆς γῆς, ἐφ' ἧς συνηγωνίσθη κατὰ τῆς στρατιᾶς τοῦ Ὁμέρ Βριώνη, τοιοῦτον ἐν μνημείον δόξης καὶ θ' ἀνακράξῃ πλέον τὸ τοῦ Συμεῶν ἐκεῖνο «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου δέσποτα». Προτείνομεν, ἂν χαράξωσι τὰ ὀνόματα τῶν 119 ἐπὶ τοῦ μνημείου, νὰ μὴ λησμονηθῇ τὸ ἰδικόν του, ἀνῆκον, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκ τῶν προτέρων, εἰς τὴν ἀθανασίαν. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων, ν' ἀσπασθῶσιν ὅλοι τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἢ ὁποῖα ἐκράτει τὸ καρυοφύλι καὶ ἐπαλλε τὴν πᾶλλαν τοῦ ἀγῶνος. Ναι τοῦ φιλήσουσιν ὅλοι τὸ χέρι τοῦ γέροντος αὐτοῦ Τιτᾶνος καὶ οἱ παπᾶδες καὶ οἱ δεσποτάδες ἀκόμη οἱ ὅποιοι θὰ παρευρεθῶν εἰς τῶν ἐγκαινίων τὴν τελετήν.

Ἄ! πότε σύμπαι ὁ ἑλληνισμὸς δομόθυμος θ' ἀπορασίσῃ καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀνέγερσιν μεγάλου ἐθνικοῦ **Ἡρώου** ἐκπροσωποῦντος ὅλον ἡμῶν τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ ἐλευθερώσεως τοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς τουρκοκρατίας! Τοιοῦτον ἐν μνημείον δι' ἑλληνικοῦ χρήματος καὶ σιλῆς ἑλληνίδος ἀνεγειρόμενον θὰ ᾔῃτο τὸ γενικὸν προσκύνημα τοῦ δούλου ἑλληνισμοῦ, ἐὰν καθιερώνετο νὰ τελεῖται περὶ αὐτὸ κατ' ἔτος τῇ 25 Μαρτίου μέγα ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν μνημόσυνον, μεθ' ἀπά-

σης τῆς θρησκευτικῆς καὶ στρατιωτικῆς πομπῆς καὶ παρατάξεως.

Εἰς Κυργούσιος δὲν ἄρκει, ἔχομεν ἀνάγκην πολλῶν καὶ μεγάλων Κυργουσίων

**

Ἴδου καὶ ἐν ἐπιτύμβιον τὸ ὅποιον μᾶς στέλλουν διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Ὀδυσσεῶς:

Ἐδῶ 'στὸ Χάνι τῆς Γραβιάς, παληκαριᾶς ξεφτέρει
Ὁ γυιὸς τ' Ἀνδρούτσου 'χόρεψεν ἀθάνατο χορὸ
Με τουρκοφάγα ἰεθεντιὰ πιασμένος χέρι, χέρι
Κι' ἀπὸ κουφάρια τούρκικα ἐπάτησε σωρό.

Ἀλλὰ τὸ νομίζομεν ἀτελές· διὰ νὰ συμπληρωθῇ χρειάζεται ἐν ἐπι τετραστίχον.

**

Ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Βύρωνος. — Ἄλλο ἤλεκτρικὸν ρεῦμα φαίνεται ἤλεκτρίσαν τὰς ἑλληνίδας καρδίας, — εἰ καὶ κατόπιν ἑορτῆς ἐδῶ, — μετὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ μεγάλου βάρδου, ὅστις, καθὼς λέγουσιν τὰ *Ἡμερήσια Νέα* τοῦ Λονδίνου, «εἰς τοὺς Ἕλληνας ἔδωκε τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του, τὸν χρυσὸν του, τὸ ξιφὸς του καὶ τὴν ζωὴν, παρέστη δὲ ὡς νέος Περσεύς, κατελθὼν ἐκ τῶν νεφῶν, ἵνα σωσῇ τὴν Ἀνδρομέδαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἔθανε νέος, ὡς θνήσκουσιν οἱ φιλούμενοι ὑπὸ τῶν Θεῶν». Ὁ Σύλλογος **Βύρων** ἀπεφάσισε νὰ τελέσῃ βυρωνοπροπέστερον μεγάλῃν ἑορτὴν ἐπὶ τῇ ἑκατοστῇ ἐπετείῳ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ φιλέλληνο, τῇ προσεχεῖ *Δευτέρᾳ*. ἀνέθετο δὲ τὰ τῆς διακανονίσεως αὐτῆς εἰς ὁκαμελῇ ἐπιτροπὴν συγκεκλιμένην ἐκ τῶν φιλοτίμων καὶ φιλοκάλων κυρίων Σ. Πάτση, Β. Ἀντωνοπούλου, Ι. Ἀρσένη, Δ. Ἡλιοπούλου, Α. Ἀρτέμη, Αθ. Μαντζαβίνου, Κ. Ράδου καὶ Δ. Ἡλιάδου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἐσπέρας, (διότι ἡ ἑορτὴ θὰ γείνη τὴν νύκτα, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν) θέλει ἐκφωνήσῃ ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ὁ πολὺς λογογράφος καὶ κριτικὸς καὶ ποιητὴς καὶ τῶς πρεσβευτῆς ἡμῶν ἐν Βερολίνῳ, πρῶτημα δὲ θ' ἀπαγγεῖλῃ ὁ ἐν τοιαύταις ἑορταῖς ἀπαράιτητος Ἀχιλλέας μας. Ἄλλ' ἡ εἰσοδος ἔσται ποσιτὴ

— 3 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 3 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετὰφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἡ σελήνη, ἥτις ᾔῃτο εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον, ἤρχιζε νὰ λάμπῃ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ ἐπὶ ἀργυροὶ αὐτῆς ἀκτῖνες ἔπαιζον ἐπὶ τῶν κυανῶν ὑδάτων. Ὑπὸ τὸ ὥγρὸν αὐτῆς σέλας, ἔβλεπες καθαρὰ, καθαρὰ, τὰς παρὰδόξους οἰκοδομὰς, αἵτινες κατὰ γραμμὴν ὑπερεκρέμαντο τῆς ἀκτῆς.

Κατὰ τὴν γαλλοῦσαν ἐκείνην καὶ φαινητὴν νύκτα, ἀληθῆς νύκτα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὐδὲν ἐτάλανε ἐν τῇ ὑπνωτούσῃ πόλει, διότι, εἰς τὸ τουρκικὸν μέρος τῆς πόλεως, κοιμῶνται ἐνωρίς. Οὕτε μορμυρισμὸν ἤκουες ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτε πνοὴν ἐν τῷ ἀέρι. Αἱ μαῦραι κυπᾶριστοι τοῦ Βλάχκα-Μπο-

στὰν ὑψοῦντο ἀκίνητοι ὡς ὄρια νεκροταφείων, ὁ τεθαμμένος οὗτος εἰς μιαν γωνίαν τῆς πόλεως τῶν σουλτάνων κῆπος εἶχεν ὄψιν μεγάλου κοιμητηρίου φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ ἀστρου τῶν νεκρῶν.

Ὁ Κουρουνάκης, εἰ καὶ δὲν ᾔῃτο δεῖλός ἢ μελαγχολικός, ἡσθάνετο τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ὤμιλε σιγανὰ, ὡς ἂν ἐφοβείτο μὴ ἐξυπνίσῃ τοὺς ἀπὸ αἰῶνων ὑπὸ τοῦς κολοσσιαίους θόλους τῶν *τζαμιῶν* κοιμωμένους σουλτάνους.

Ἄλλ' ὁ λοχαγὸς του εἶχε βέβαια τὸ διάβολο μέσα του, διότι δὲν οφίστατο τὴν ἐπίδρασιν τῆς νυκτερινῆς καὶ σιγηλῆς ὥρας, καθὼς δὲν τὸν ἐμελε καὶ διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον ὁ ξένος διατρέχει ἐν Τουρκίᾳ ἀφρόνως ἐρωτας θηρεύων περὶ τὰ γυρόμια.

Οὐδὲν ἄλλο διενεοῖτο ἢ πῶς νὰ συνεχίσῃ τὰ παράλογα σχέδιά του, καὶ εἶχε στερεῶς ἀπόφασιν νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς μεθ' ὅτου θάρρους θὰ εἶχε καὶ ἐν Παισιῶσι ὅπου ἀκωλύτως δύνασκει νὰ διαβῇ οἰκιστὴς οἰκίας τὸ κατώριον.

— Ἐμπρός, εἶπε ζωηρῶς ἤμισυ ἐπὶ δεξιᾷ καὶ μᾶς!

— Γιὰ τὸ Σταυροδρόμι, λοχαγέ μου; ἠρώτησεν ὁ Κουρουνάκης

— Ὅχι, γιὰ τὸ παλινόστητο μετὰ τὸ σάκκο. Τώρα ξέρω ποῦ βυθίζω καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρω τὴν εἰσοδὸν αὐτῆς τῆς σουλτανίδου, ἐπὶ τὸ πρῶτον δομῆτικο δεξιᾷ τοῦ Μποστάν.

εἰς μόνους τοὺς λαβόντας εἰσιτήριον, οἱ ὅποιοι, πιστεύομεν, θὰ εἶναι πλείονες ἢ ὅσοι χρειάζονται διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ μεγάλη αἶθουσα τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ὅπου τελεσθήσεται ἡ ἐορτὴ, καὶ ἡ τις δύναται νὰ περιλάβῃ πεντακοσίους ἀκροατάς. Πεντακόσιοι ἀκροαταὶ βεβαίως δὲν εἶναι πολλοὶ διὰ μίαν τοιαύτην ἐορτήν, εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶσιν ἑκατομμύρια Ἑλλήνων, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον αὐτῆς μέρος, ἥτοι ὁ λόγος τοῦ κ. Ραγκαβῆ καὶ τὸ ποίημα τοῦ Παράσχου θὰ γινώσκει ταχέως γνωστὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον διὰ τοῦ τύπου, ὅστις, ἂν καὶ δὲν ἤξιώθη ἀκόμη τηλεφωνικῆς ὑπηρεσίας, οἷον ὠνειροπόλησε μία συνάδελφος, εἶναι εἰς θέσιν, διὰ τῆς εὐρείας κυκλοφορίας, δύο ἢ τριῶν ὀργάνων αὐτοῦ, νὰ μὴ ἀφίνη γωνίαν γῆς ὅπου ζῶσιν Ἕλληνες χωρὶς νὰ μεταδίδῃ τὰς εἰδήσεις, τοῦ καὶ μάλιστα τοιαύτας οἷα ἡ πανηγυρικὴ τελετὴ τῆς Δευτέρας ὑπὸ τοῦ ἀναζωογονουμένου Συλλόγου Βύρωνος.

* *

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἂν ἐρευνήσητε τὴν βιβλιοθήκην μελῶν τι-
νων τοῦ Συλλόγου τούτου, δὲν θὰ εὑρετέ ἕως ἐν ἀντίτυπον
τῶν ποιημάτων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἔστω καὶ ἐν μετα-
φράσει, ἢ, ἂν εὑρετέ, θὰ ἔχη ἄκοπα τὰ φύλλα.

* *

Πικρὰ σκέψεις. — Εἰς πόσους ἄρά γε σημερινούς Ρω-
μῆους δὲν εἶναι γνωστὸν οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος ! Καὶ
εἰς πόσους εἶναι γνωστὸς ὁ ἄνθρωπος μόνον ὡς πλούσιός τις
λόρδος, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ Μεσολόγγι, ἀπέθαν' ἀπὸ θέρμη !

* *

Καὶ ὁμως δὲν κινεῖται. — Φαίνεται ὅτι ὅλοι ὅσοι
ἔγραψαν ὅτι κουνιέται ὁ λόφος, ὁ κείμενος — μέχρι νωτέρου
κουνήματος — εἰς θέσιν Λαμπίρι, παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν
γραμμὴν καὶ δύο ὥρας μακρὰν τοῦ Αἰγίου, δὲν ἤξευραν τί
ἔγραψαν, διότι ὁ λόφος δὲν κουνιέται, καθὼς διαβεβαιώνει
ὁ ἐξ Αἰγίου ανταποκριτὴς τῆς **Ἀκροπόλεως**, κουνι-
οῦνταν δὲ μόνον τὰ μυαλὰ τῶν γραψάντων ὅτι κουνιέ-
ται. Βεβαίως, ἐν ὅσῳ εἶναι κανεῖς μέσα εἰς τὸ βράδιον

τοῦ σιδηροδρόμου τρέχοντος, τοῦ φαίνεται, ὅτι ὅλα τὰ
πράγματα ἔξω κουνιοῦνται καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τους
μάλιστα, ἀλλ' ἂν σιῶθῃ ὁ σιδηρόδρομος, ὅλα στέκονται καὶ
ἡ ἐταιρία κατεβάζει ἐτίτηδες τοὺς ἐπιβάτας, πρὸ τοῦ δῆ-
θεν κινουμένου λόφου, διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ὅτι οὐ μόνον
ὁ λόφος δὲν ἔχει καμμίαν κίνησιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναγκά-
ζει ἀκίνητος αὐτός, νὰ κινῶνται καὶ νὰ διατρέχουν ἀρκετῶν
μέτρων δρόμον, διὰ νὰ ξεκουράσουν ὀλίγον τὸ ἀνθρωπόμορ-
τον θηρίον. Ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς **Ἀκροπόλεως** εἶναι ὁ
ἀξιολογότερος τῶν γραψάντων, διότι πεζὺς καὶ νήφων ἐπο-
ρεύθη πρὸς τὸν λόφον αὐτὸν καὶ πτάς πρὸ αὐτοῦ καὶ ἰδὼν
αὐτὸν καλῶς ἀνεφώνησε : «καὶ ὅμως δὲν κινεῖται».

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν διὰ τοῦ ΣΠΑΠ
ταξιδεύοντα κόσμον, ἀφοῦ μάλιστα καὶ αἱ ζωασφαλιστικαὶ
ἐταιρεῖαι κατήντησαν νὰ ἐξετάζουν πολὺ τὴν ἀσφαλίζοντα
τὴν ζωὴν του εἰς αὐτάς, ἂν τολμᾷ νὰ ταξιδεύῃ διὰ τοῦ
ΣΠΑΠ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἵπαιτοὺν ἀσφάλιστρα
ὑπέρογκα. Ἀμ' ἂν πηγαῖνῃ ἔτσι ἡ δουλειά, βάλτου ριγανὴ
τοῦ ΣΠΑΠ, ἅμα καὶ ὁ ἱσθμὸς καὶ πηγαίνουν ἱσθμὸς τὴν
Πάτρα τὰ βαπόρια !

* *

800 χιλιάδες μόνον ἀπὸ νερό ! — Ἡ δημοτικὴ
ἡμῶν ἀρχὴ ἐργάζεται δραστηρίως ὅπως λύσῃ πρῶτον τὸ σπου-
δαιότερον διὰ τὸν δῆμον ζήτημα, τὸ ζήτημα τοῦ νεροῦ, ἐξ
οὗ λυομένου, λύονται καὶ τόσα ἄλλα. Δῆμος χωρὶ νερὸ εἶναι
ψάρι ἔξω ἀπὸ τῆς θάλασσης καὶ κατ'ἀλλήλους νὰ κατοικῇται
ἀπὸ καμῖλας μόνον. Ὁ κ. Δήμαρχος ἐπρότεινε εἰς τὸ συμ-
βούλιον, ὅπως τὸ πόσιμον ὕδωρ παραχωρεῖται ἀντὶ δραμῶν
πεντήκοντα τὸ δράμιον, προκαταβαλλομένων τῶν μὲν εἰκο-
σιπέντε κατὰ Δεκέμβριον, τῶν δὲ ἄλλων κατὰ τὸν Ἰούνιον,
ἐνῷ πρότερον ἐπληρόνετο, πρὸς ὀγδοήκοντα δραχμὰς τὸ δρά-
μιον, ὅταν ἐπληρόνετο πρᾶγμα τὸ ὅποιον σπανιώτατα συνέ-
βαινε, ἀφοῦ ὁ δῆμος ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ νερὸ μόνον ὀκτακο-
σίας χιλιάδας δραμῶν δὲν ἤξεύρομεν δὲ ἂν, μέσα εἰς αὐτὸ
τὸ κολλοσιαῖον ποσὸν εἶναι καὶ αἱ ἐνενηντα χιλιάδες, τὰς
ὁποίας χρεωστεῖ τὸ παλάτι, μὴ θελήσαν ποτὲ νὰ πληρώσῃ

— Καὶ ἐὰν τὴν εὑρετέ, καὶ θὰ κάμετε τάχα. Σ' αὐτὸ
τὸν τόπο μήτε κουδούνια ἔχει μήτε πορτιέρηδες, κί' ἂν εἶχε
μὴ θαρρεῖτε πῶς θὰ σὰς ἀνοίγαν ;

— Δὲν μποροῦν νὰ μὴ μ' ἀνοίξουν. Ἐχω χρυσὸν στὴν
τῆξή μου, κί' ἐδῶ, μ' ἕνα **μπαξι** μπαίνει παντοῦ.

— **Μπαξι**. Ἄ ναι, δὲ λέγω τὸ ἐναντιον μ' ἕνα **μπα-
ξι** ἔχει κανεῖς πολλὰ πράγματα ὅσῳ Τουρκιά, μὰ ὅχι καὶ
τὴν ἀδεια νὰ μπῇ σ' ἕνα **σεράι**.

— Θὰ τὸ δοῦμε. Κί' ἂν ἀπόψε δὲν ἐμβῶ, θὰ μάθω τοῦ-
λάχιστον ποῦ εἶναι τὸ σπίτι καὶ θὰ ξαναγυρίσω αὔριον νὰ
φέρω γύρους ἀπ' ἐδῶ. Ὅσα κί' ἂν πῆς δὲ μοῦ βγάζεις ἀπ' τὸ
κεφάλι ὅτι ἡ πριγκιπέσσα ποῦ μοῦ δόσε τὸ γαρύφαλό της
κατοικεῖ δύο βήματα ἀπ' ἐδῶ, καὶ θέλω . .

Ὁ λοχαγὸς διεκόπη αἰφνης καὶ ἐσφιγξέ δυνάτῃ τὸν βρα-
χίονα τοῦ Κουρουνάκη διὰ νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ σιωπὴν.

Διέκρινε, δέκα βήματα μακρὰν τῆς ἀποβάθρας. ὑπὸ τὰ
δένδρα τοῦ Βλάχα-Μποστάν, σχῆμά τι λευκὸν ὅπερ ἐκινεῖτο
βραδέως ἐν τῇ σκιᾷ.

— Γυναίκα εἶναι, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ λοχαγός.

— Οὐμ ! δὲν ξέσω τίποτα, ἐπιθύρειτεν ὁ Κουρουνάκης, κί'
ἂν ἐπίστευα τοὺς βρυκολάκους . .

— Γυναίκα εἶναι, σὲ λέγω, καὶ δὲν ἔρχεται χωρὶς αἰτία.

— Ὅπως καὶ νὰ ᾔται δὲν εἶναι κείνη μὲ τὸ τριανταφυλλί,
γιατὶ εἶναι κάτασπρη. Λές καὶ σέρνει τὸ σάβανό της !

— Εἶν' ὁ φερετζὲς της, ζῶν !

— Μακάρι νᾶναι, μὰ γὼ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ πα' νὰ δῶ.
Τέτοια φαντάσματα δὲν τάχω σὲ καλὸ μου.

— Σιωπὴ ! μ' ἐμποδίζεις νὰ παρατηρῶ τὰς κινήσεις της.

Τὸ κατὰ τοιαύτην νυκτερινὴν ὥραν περιφερόμενον εἰς τοὺς
ἐρήμους τῆς Βλάχας κήπους πλάσμα θὰ παρετήρησε βέβαια
τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς
σελήνης, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐπτοῖθη, ὅτι ἐτρόμαξε διὰ
τὴν παρουσίαν των καθόλου, διότι, ἀντὶ νὰ κρυφθῇ εἰς τὴν
ὑπὸ τῶν παλαιφάτων πλατάνων προβαλλομένην σκιάν, ἐπλη-
σίαζε κατ' ὀλίγον πρὸς τοὺς ξένους.

Πόθεν ἤρχετο ; Δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ τὸ μαντεύ-
σουν, διότι ἀνέθορεν αἰφνης ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἄλλου, πρὸ
τῶν ἐκθάμβων ὀφθαλμῶν τοῦ λοχαγοῦ. Ἴσως εἶχε κρυφθῇ εἰς
τὸ δάσος ἢ ὀπισθεν τῶν κρηνῶν, πρὶν ἢ προσεγγίσωσι μὲ τὸ
καίχι των καὶ τοὺς παρετῆρει ἄρ' ὅτου ἦσαν ἐκεῖ. Ἴσως δὲ
καὶ ἐξήρχετο ἐνός των εἰς τὸ Μποστάν ἀποληγόντων σκοτει-
νῶν δρομίσκων.

Ὅπωςδήποτε ἡ νυκτιπλανὴς αὕτη προῦχρει βραδέως
πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἐβάδιζε μὲ τὸ σιγὴλὸν βῆμα τῶν φαντα-
σμάτων, ἔλεγε ὅτι ὠλίθαινε, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὴν γῆν. Ὁ
Ροβέρτος τὴν ἀνέμενε ἀκλόνητος, ἐκπεπληγμένος μὲν ἀλλ'
οὐδόλως πεφοβισμένος. Ἡ καρδιά του ἐπαλλε σφοδρότερον,
ἀλλ' ἐξ ἐλπίδος καὶ χαρᾶς, διότι δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι τόσον
ἀλλόκοτος συνάντησις ἦτο συνέπεια τοῦ εἰς τὸ Γκιγκ-σουγιού
ἐπεισοδίου του. Τοσαύτην μάλιστα πεποιθήσιν εἶχεν ὅτι ἦτο

τὸ νερό του τοῦλάχιστον, ἀλλὰ καταδεχόμενον νὰ τρώγῃ ἢ κάλλιον νὰ πίνη τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκιο.

Ἐμπρός, κ. Φιλήμων! Ἔσο ἀμείλικτος εἰς τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς τῶν καθυστερουμένων καὶ τῆς καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων ἢ τῶν καταχραστῶν. Θέλομεν καθαρά κατὰστικα, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔναι ὑπὲρ σοῦ βλέπουσα πόσον καὶ πῶς ἐργάζεσαι, τὸ δὲ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ ἀντιπάλους σου ἂν περιέχῃ, δὲν θὰ τολμήσῃ ποτὲ ν' ἀντιπράξῃ κατὰ σοῦ εἰς τιαύτην τιμίαν ἐργασίαν σου ἀφορώσαν εἰς τὰ ἀληθῆ τοῦ δήμου συμφέροντα. Ἄλλ' ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν ἂν ἔγεινε ἢ θὰ γείνη τίποτε διὰ τὸ νερό τῆς Αὐλῆς. Θὰ ἔχῃς ἄρα γε τὴν δύναμιν νὰ τῆς τὸ κόψῃς καὶ νὰ ξηράνης τὰ λάχανά της, ἂν ἐπιμένῃ νὰ ᾔναι τέτοια κανονίσις;

**

Μασκαροχορός. — Τὰ ἐγκαίνια τῶν μασκαροχορῶν τελεῖ ἐφέτος πρώτη ἡ αὐστριακὴ πρεσβεία. Τὴν τιμὴν αὐτὴν ἔχει ὁ βαρώνος Κότζεκ, ἧς τὸν χορὸν θὰ τιμήσῃ καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ χορὸς οὗτος γίνεται αὔριον οὐτὼ καὶ ἔχου, ἀνάφει πρὶ ἢ ποδῆαίς τῶν καταστημάτων τοῦ συρμού, διὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν ἐνδυμασιῶν. Λέγουσιν ὅτι θὰ ἔχωμεν surprises ὡραίας ὑπὸ πολλῶν ὡραίων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων καὶ δεσποτῶν καὶ δεσποτίσκων. Εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν ὁ μόνος ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κάμῃ πολλὰ ἐξοδα διὰ νὰ παραστῇ καλῶς μετμημφεσμένος θὰ ᾔναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ παρουσιασθῇ φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ τὸ Ἰμτιγιζ.

**

Τὸ ῥωμέϊκο χωρὶς ῥωμῆδ! — Εἶναι τώρα δύο Σάββατα ποῦ περνοῦμε χωρὶς τοῦ ἀγαπητὸν ῥωμῆδ τοῦ Σουρῆ. Ἀθλία Σάββατα ἀληθῶς! Ὁ Σουρῆς ἀσθενεῖ, καὶ ὁ ῥωμῆδ δὲν βγαίνει, διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Σουρῆν τοῦ ρωμέϊκου. Παρ' ἡμῖν αἱ τοιούτου εἵδους ἐφημερίδες αὐτὰ παθαίνουν. Εἶναι τόσῃ πολὺ ἐνσαρκώσεις τοῦ γράφοντος, ὥστε, κωλυομένου αὐτοῦ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔβγουν εἰς ἀντάμωσιν τοῦ δημοσίου των. Ὁ γράφων αὐτὰς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κακοδιαθετῇ, ν' ἀρρωστήσῃ,

**

Ὁ βασιλικὸς κήπος δὲν ὑποχωρεῖ. — Ἐκεῖ εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἐκθέσεως ἀραδιάζονται ξύλινα κάγκελα τὰ ὅποια χωρίζουν μέγα τμήμα πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ βασιλικοῦ περιβλίου. Αὐτὰ τὰ νέκ σύνορα μᾶς ἐξέπληξαν. ἄλλ' ἔπαυσεν ἡ ἐκπληξίς ἡμῶν, ἅμα ἐμάθομεν ὅτι τὰ κάγκελα ἐκεῖνα ὠρθοῦντο διὰ νὰ σημειώσουν νέας κατακτήσεις τοῦ βασιλικοῦ κήπου, διὰ τὸν ὅποιον ἄλλοτε ἐλέχθη ὅτι ὑποχωρεῖ καὶ παραχωρεῖ μέρος αὐτοῦ χάριν τῶν Ὀλυμπίων. Τώρα, λέγει, τὸ μετάνοιωσε καὶ ἠπεφάσισε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν εὐθυγραμμίαν παίρνων ἀντὶ νὰ δώσῃ. Ἀμ' ἀπ' αὐτὰ δὰ μᾶς ἔχουν συνηθισμένους κ' ὁ νοικοκύρης του καὶ τὰ νοικοκυρό-πουλά του.

**

Τὸ Δρομοκαῖτειον Φρενοκομεῖον. — Βεβαίως τοῦ λοιποῦ οὔτε νὰ τρελλαθῇ κανεὶς ἀποφασίζει! Τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τουλούμισμα κατὰ τοῦ δρομοκαῖτειου Φρενοκομεῖου! Ἄν ἦτο δυνατόν ν' ἀναστηθῇ ὁ μακαρίτης μισὲ Ζωρζῆς καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ θὰ ἐλωλαίνονταν, θὰ γύρευε πῶς τὰ βόλια ποῦ ἐθυσίασε γιὰ τὴν τρελλὰς μας, καὶ θὰ ὡμολογοῦσε πῶς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ μᾶς πρὶ λωλός!

**

προμήνυμα, ἐρωτικῆς νίκης, ὥστε διολοῦ πλέον δὲν ἐνθυμεῖτο τὸν δερμάτινον σάκκον.

Εἰς δὲ τὸν Κουρουνάκην δὲν ἤρεσε παντάπασιν ἡ ἐμράνισις αὕτη καὶ δὲν προσεπάθει νὰ τὴν ἐξηγήσῃ, εἶχε σ' αὐτὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν λοχαγόν του, καὶ οὔτε κατὰ βῆμα ἤθελεν ὑποχωρῆσαι, καὶ ἂν ἔτι θὰ ἐβεβαίωνετο ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μὲ φάσμα δραπετεῦσαν ἐκ μνήματος, δὲν ἔλειπον δὲ τὰ μνήματα, ἐν Βλάγκκ, διότι ἐν Κωνσταντινουπόλει, πάντες οἱ περίπατοι εἶναι νεκροταφεῖα.

Ἡ λευκὴ μορφή ἐστάθη δέκα βήματα μακρὰν τοῦ Ροβέρτου καὶ διὰ νεύματος, ἐκάλεσεν αὐτόν.

Δὲν ἦτο πλέον δυνατόν ν' ἀπατηθῇ πρὸς αὐτὸν ἀληθῶς ἀπηυθύνετο ἢ πρίσκησις, καὶ ἀδιστακτικῶς ὑπήκουσεν.

Ὁ Κουρουνάκης ἠκολούθησε γενναίως τὸν ἀξιωματικόν του, ἀλλὰ τὸ φάντασμα δὲν ἐνόει ἀναμνηστικῶς ν' ἀπαγάγῃ τὸν πρῶν σιτιστὴν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, διότι ὑπεχώρησε κάμνον ἄλλο νεῦμα δι' οὗ ἐξέφραζεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ κ' ἐκεῖνος.

— Ἐσένα δὲ σὲ θέλουν, εἶναι φῶς φανερόν ὅτι δὲ σὲ θέλουν, εἶπε χαμηλοφῶνως ὁ λοχαγός. Ἐγὼ θὰ πάγω μόνος, καὶ θὰ περιμένῃς ἐδῶ.

— Θέτε ν' ἀφήσετε τὰ κόκαλά σας στὴν Τουρκίαν; ἀνέκραξεν ὁ Κουρουνάκης. Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι αὐτὸς ὁ ψευτοβρυκόλακας, θὰ σᾶς ρίξῃ σὲ κανένα μακελλεῖο; Ἄν ἀπολύτως ἐννοήτε νὰ χάσετε τὴ ζωὴ σας, ἐγὼ ἐπιμένω νὰ πάρω τὸ μερ-

δικό μου ἀπὸ τὰς πληγὰς. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ σας θὰ κτυπηθῇτε χωρὶς ἐμένα. Αὐτὸ δὲν γίνεται, καὶ θὰ...

— Φθάνει πρὶ! εἶπε διακόπτων ὁ Ροβέρτος. Οὔτε τὰς συμβουλὰς σου χρειάζομαι οὔτε τὴ συντροφίαν σου. Μὲ παίρνεις γιὰ κανένα νεοσύλληκτον καὶ φαντάζεσαι ὅτι δὲν εἶμαι ἱκνὸς νὰ ὑπερασπισθῶ μόνος μου; Ἐγὼ στὴν τζέπη μου στερεὸ μαχαίρι καὶ ρεβόλβερ μ' ἐξή φωτιαῖς. Θὰ τὰ μεταχειρισθῶ, ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πιασθῶ. Αὐτὴ μὲ θέλει νὰ μὲ πάῃ σ' ἐκείνης μὲ τὸν τριανταφυλλὶ φερρετζέ.

— Ποῦ τὸ ξέρετε; Ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ ἄνδρας τῆς σᾶς στήναι παγίδα. Ὁ βρωμοουνοῦχος του θὰ τοῦ ἐξιστόρησε πῶς ἡ ὥρτια χανούμισσα ἔδοσεν ἕνα γαρύφαλο σὲ Φραντζέζο κ' ὁ Φραντζέζος τὴν πῆρε τὸ κατόπι μὲ καίκι, καὶ...

— Σιώπα. Ἡ ἀγγελιαφόρος ἀνυπομονεῖ. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σ' ἀκούω. Κάμε μου τὴ χάρι νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ νὰ μείνῃς ἕως δτου ἔλθω γὰρ νὰ σ' ἀλλάξω τὴν φρουράν.

Παραμερίζων δὲ διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρὸς τὸν πρόνιμον κ' ἐπιστὸν αὐτοῦ σύντροφον, ὁ λοχαγός ἐδραμε τολμηρῶς ὀπισθεν τοῦ φάσματος, ὅπερ ἐχάθη παρευθὺς εἰς τὰς λαβυρινθώδεις δειδροστοιχίας τοῦ Μποστάν. Δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν φθάσῃ, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τοῦ μακροῦ αὐτῆς πέπλου ἐπεστράφη διὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ καὶ δι' ἐκφραστικῆς μιμικῆς ἐφάνη ὡς ἂν

‘Ο κινούμενος λόφος τοῦ Σπάπ. — *Τελινταλα*
ώρα — Σύσωμον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πιστω-
 τικῆς τεθὲν ὑπὸ ἀτμὸν ἔτρεξε νὰ σπουδάσῃ μετὰ φόβου καὶ
 τρόμου τὰς ἐπαναστατικὰς κινήσεις τοῦ πολυδρυλῆτου λό-
 φου, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν εὔρε πλέον εἰς τὴν θέσιν του ! ...
 ‘Ο λόφος ἔχει φύγει, καθ’ ἃ τηλεγραφοῦσιν ἡμῖν ἐκεῖθεν. Διεύ-
 θυντὶς τοῦ ἄγνωστου. ‘Ο κ. Κοντόπουλος, ὁ κατ’ ἐξοχὴν ὑπε-
 ρασπιστὴς λόφων, ἔτρεξε καὶ αὐτὸς κατόπιν τοῦ συμβουλίου
 τῆς Πιστωτικῆς νὰ ἐννοήσῃ τί τρέχει. Ἀναμένονται λεπτο-
 μερέστεραι εἰδήσεις.

Μεταξὺ δύο :

— Μεγάλο πράμα κι' ἂν κουνήθηκε μιὰ φορά ἕνας λόφος;
κοντὰ 'στὸ Αἴγιο !

— Πῶς ! Λέγο τὸ χεῖρ αὐτό ;

— 'Αμ' ἐδῶ κουνιῶνται κάθε ἡμέρα ὅλοι οἱ λόφοι τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τὰ φουρνέλλα τοῦ τοῦ καθίζουν!

Προκειμένου περί τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ Χάνι τῆς Γρα-
βιάς :

— Δὲ σὲ εἶδα 'στόν κατάλογο.

— Μὰ εἶμαι μεταξύ τῶν ἀνωγύρων. . .

ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΜΑΣ

Ἀνάστατος ἐγένετο κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον (16 Ἰανουαρίου)
 ἡ συνοικία Βατραχονησίου ὡς ἐκ τῆς θρασείας διαγωγῆς τῆς Ἀ-
 στυνομίας προστατευούσης τοὺς ἄρπαγας τῆς περιουσίας τῶν πολι-
 τῶν. Ἰδοὺ δὲ τί συνέβη :

Μέντης τις μεταουργός, ἐκ Τριπόλεως, προτιθέμενος νὰ ἀρπάσῃ κατὰ τὰ φαινόμενα οἰκοπέδον τι ἀνήκον εἰς τοὺς κληρονόμους Στ. Δούνια, τοὺς κτήτορας τοῦ α' Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, καὶ ἐμποδισθεὶς ὑπὸ τῶν ιδιοκτητῶν προσέτρεξεν εἰς τὸν συμπατριῶτην του ὑπουργόν τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείσεως, οὗ δὲ ὑπουργοῦ θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατριῶτην τὸν εἰδὼκε τὰς θεούσας εἰς τὸν Ἄστυνόμεον τοῦ Ἀστυτμήματος νὰ ἐνίσχυσῃ δι' ἀτυνομικῆς δυνάμεως τὸν Μέντην πρὸς κατάληψιν τοῦ οἰκοπέδου. Οὕτω δὲ περὶ ὥραν 10ην

ἔλεγεν αὐτῷ σαφῶς: «Ἀκολουθεῖτέ με, ἀλλὰ μὴ μ' ἐγγίζετε».

Τὸ τυχαῖον τοῦτο φάντασμα ἦτο πράγματι γυνή· ἡ σε-
λήνη ἐφώτιζεν ἀρκούντως, διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος τῶν
δένδρων, καὶ ὁ Ροβέρτος δὲν ἠπατήθη.

Είδε μάλιστα πολύ καλά διὰ μέσου τοῦ ἀρκετὰ διαφανοῦς
 γλασμακίου ὅπερ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον τῆς ἀγνώστου, ἐπι-
 δερμίδα μύρην ὡς κόρακα. Ἡ πρὸς τὸν λοχαγὸν ἀπεσταλ-
 μένη ἦτο αἰθιοπὶς, καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔστερέωσε τὰς
 ἐλπίδας του. Κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἡ μαύρη θὰ ἤρχετο βε-
 θαίως ἐκ μέρου τῆς πριγκιπίσσης μετὰ τὸ γαρόφαλον. Κατήν-
 τησε μάλιστα καὶ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν ἀφρικα-
 νὴν δούλην ὡς ἰδὼν αὐτὴν παρὰ τῇ δεσποίνῃ της, εἰς τὸ
 Γκιόκ-σουγιού.

Ὅθεν, χωρὶς ν' ἀποπειραθῇ ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελεν ἐννοήτῃ, ἔσπευσε νὰ τῇ νεύσῃ ὅτι ἐδέχετο τὸν ὅρον ὃν ἐκείνη τῷ ἐπέβαλε διὰ χειρονομίας. Ἐπ' ὅ, ἡ μυστηριώδης ἀπεσταλμένη τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ με βῆμα εὐκίνητον, ἐλαργὸν, ἀθόρυβον, ἐπανέλαβε τὸν δρόμον της.

Τὴν ἀκολουθήσῃ φροντίζων νὰ ρυθμίζῃ τὴν πορείαν τοῦ
πρὸς τὴν ἰδιὴν τῆς, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε ἐκ τοῦ σύνεγγυς
πολὺ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, οὔτε νὰ γάσῃ αὐτήν.

Ἐδεδεικνῆται προηγουμένως δι' ἐνός βλέμματος ὅτι ὁ πρῶτος
σιτιστὴς αὐτοῦ δὲν παρέβη τὴν ἀπαγόρευσίν του.

Ὁ Κουρουνάκης δὲν ἠκολούθει τὰ ἔγνη του. Ὁ δοῦλος

π. μ. τῇ 16 Ἰανουαρίου σύσταγμα ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ χωροφυλάκων μεταβάν ἐπὶ τόπου, πρὸς πρόληψιν θηφέν ἀδικημάτων, ἀφοῦ συνέλαβεν, εἴσεις καὶ ἐφυλάκιζε τοὺς ἀντιδικοῦ τοῦ Σπ. Μέντη, καὶ ἐπροσάτευσεν τοῦτον πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ παραπήγματος, ὅπερ τὸν ἐμποδίζον ν' ἀνεγείρῃ, συνεγεματίει καὶ συνεσχετο μετὰ τοῦ Μέντη, ἐπὶ τῆς πλησίον τοῦ ἀνεγερθέντος παραπήγματος. χλόης μέχρι τῆς 1 μ. μ. ὥρας, ὅτε μεταβάς ἐπιτοπίως ὁ δραστηριώτατος καὶ παντός ἐπαίνου ἀνώτερος εἰρηνοδίκης τῆς νοτίου πλευρῆς κ. Ἀχιλλεὺς Οἰκονομόπουλος, διὰ τῆς διακυρώσεως αὐτὸν συνέσεις καὶ δραστηριότητος, ἀπεμάκρυνε τοὺς χωροφύλακας καὶ κλητῆρας ἐκ τοῦ οἰκοπέδου καὶ κατέρωθως νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα τῶν περιόχων, οὔτινες εἶχον ἐμμανῆ ἕνεκα τῆς ὀφθαλμοφανοῦς σκανδαλώδους διαγωγῆς, τῶν προστατῶν τῆς τιμῆς καὶ ἐπειρουσίας τῶν.

Ταῦτα σὲ παρακαλῶ, φίλτατε Πάμπανγξ, νὰ δημοσιεύ-
σης, ἂν ἐγκρίνης, ὅπως πεισθῶσιν οἱ πολλοὶ ὅτι ἂν ἐπαύσαμεν εὐρι-
σκόμον ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς Μεσοβασιλείας, ὅτε πρὸ πρὸ
τῆς θείας ἐνὸς σταυρωτῆ ἐτρίψετο ὁλόκληρος ὁ πόντος εἰς φυγὴν, δὲν ἐ-
παύσαμεν ὅμως διοικούμενοι ἀπὸ Ρωμηόυς.

Βατραχογονιότης.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Συμμερίζομεν τὰς ἐπὶ τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως παρατηρήσεις
μας, αἵτινες νομίζομεν ὅτι ἐπιεικῶς θ' ἀναγνωσθῶσιν, ὥς καὶ αἱ
πρώται, ἅς πρό τινων ἡμερῶν ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω-
μεν εἰς τὸν εὐαίσθητον . . . στόμαχον τῶν ἀναγνωπτῶν τοῦ Ραμ-
παγᾶ.

Ἡ σημερινὴ συγκομιδὴ μας θὰ ἦναι πλουσιωτέρα, διότι πρὸ τοῦ γραφείου μας σειρὰ ὁλόκληρο; φυλλαδίων ἀπλοῦνται, φυλλαδίων γεμόντων π υ ρ ί ν ω ν στίχων καὶ φ λ ο γ ε ρ ῶ ν αἰσθημάτων, τὰ ὅποια ἐρίζουν μεταξύ των περὶ τοῦ γέρατος τῆς προτιμήσεως, καὶ ὅλα, λές, μᾶζ φωνῶν ὡς ἐπαίται ὑπὸ τὰ παρὰθῦρα οἰκίας πλουσίου ἐλετήμοιου, φωνάζουν αἰ μένα π ρ ῶ τ α ἐ μ έ ν α !»

Ἡμεῖς μεροληπτοῦντες, ὡς ἄνθρωποι, συλλαμβάνομεν, ὅπως μὴ
καθώμεν, διὰ τῆς πυράγρας ἐν ἐξ αὐτῶν αὐτὰ πάλῃ τοῦ ἔρω-
τος», ἐπιγραφόμενον καὶ ἀναγινώσκομεν :

Μαζὺ μὲ σένα ἄφοβα στὸν "Ἄδη κατεβαίνω,

Μαζὺ μὲ σένα καὶ σ' αὐτὴ τὴν φυλακὴ ἐμβαίνω,

Μὲν οὖν σένα καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς πάγους μέσα μένω

Μαζὺ μὲ σένα καὶ σ' αὐτὸν τὸν "Ὀλυμπο ἀνεβαίνω !

Τὸν ἡρωϊκὸν αὐτὸν ἐραστήν ὅστις παντοῦ, χάριν ἔχειν καὶ μετ' ἔχειν, κατὰβαίνει, μπαίνει, μένει καὶ ἀναβαίνει.

τῆς πειθαρχίας, ὁ Κουρουνάκης, ὑπῆκουσεν ἐγκαρτερῶν καὶ στενάζων εἰς τὴν διαταγὴν· ὁ Κουρουνάκης, ἐφρούρει ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ ὁ λοχαγὸς τοῦ ἡδύνατο νὰ ᾔηται βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐκουνῶσε ἀπ' ἐκεῖ μεχρι νεωτέρας διαταγῆς.

Οὕτε ὁ Ροδόλφος Ὁρζεῖν ἀπηλπίζετο περὶ τοῦ θ·ι ὅ' ἀνα-
καλύψῃ καὶ θά τιμωρῇσθαι τὸν φρικτὴν σύζυγον ὅστις ἐτόλ-
μησε νὰ κλείσῃ ἐντὸς σάκκου τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ρίψῃ
λεῖαν εἰς τοῦ Βοσπόρου τοὺς ἰχθῦς.

Ὁ Ροζέρτος ἐγεννήθη κατακτητῆς καὶ ἀδικιῶν ἐπανορθωτής. Ἀλλὰ τὸ ἐπ'ἀγγέλμα τοῦ πλανοδίου ἱππότητος ἦτο ἰδίως δύσκολον νὰ ἐνασκηθῇ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Σουλτάνου.

Οὐδέποτε ὁμως ἐφοβείτο τὰς συνεπείας αἰφνιδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως, κατὰ τὰς ἐντυπώσεις ἃς ἐλάμβανεν ἐκ πάσης περιστάσεως ὁ εὐφλεκτος αὐτοῦ ἐγκέφαλος· καὶ τὸ κράτος τοῦ μεγάλου Μογγόλου ἂν τῷ ἐχαρίζετο, δὲν θὰ ἐγκατέλειπε τὴν ἀμφίβολον μεσίτην ἥτις τὸν ὠδήγει εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Μωάμεθ ἢ εἰς ἐνέδραν.

Ἡ δούλη τῆς ὁποίας ἠκολούθει τὸν λευκὸν *φερειζέειν*, καθὼς ὁ Μωϋσῆς τὴν πυρίνην στήλην ἥτις τῷ ἐδείκνυε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἡ δούλη γοργῇ καὶ ἀποφασιστικῇ ἐφρευγε πρὸ αὐτοῦ τὰ νῶτα στρέφουσα πρὸς τὴν θάλασσαν.

Διεπέρασε διαγωνίως τὸ Βλάχα Μποστάν καὶ εἰσῆλθεν

δὲν θά ἤδυνάτο τις ἐπιτυχῶς νὰ προσφωνήσῃ μὲ τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο τοῦ δημοδιδασκάλου :

Φαντάσου, ἐξοχώτατε,
ἐκεῖ ποῦ ἀναβαίνει
ψηλά ψηλά στὸν Ὀλυμπο,
νὰ σοῦ βάλουν τὰ παιδιὰ
καμιζὰ τρικλοποδιὰ,
ἄχ, πῶς θά κατεβαίνης,
κ' κόμοιρε ;

Καὶ ὅμως τὴν ἀσπلاγχον ἐκεῖ νῆν δὲν τὴν συγκινεῖ καθ' ὅλου ἡ ἡρώικῃ θυσίᾳ τοῦ Πετράρχου τῆς, ἀλλὰ μένει ψυχρά καί, διὰ τῆς ψυχρότητός τῆς, τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀνομολογήσῃ περιαλγῆς πρὸς αὐτήν, ὅτι ἐνέσπειρε

«Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θύελλαν καὶ στήν καρδιά του ἔλκη !»

Σκληρὰ ἡ μαλακία ;

Συνήθως τὰ τοιαῦτα πράγματα δὲν ἐνσπείρονται εἰς τὴν καρδίαν ! Ἀλλ' ἔστω· ἀφ' οὗ τὰ θέλη ἐν τῇ καρδίᾳ, ἃς τὰ ἔχῃ· ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καμιάν ἀντίρρησην ! ἔχει ὅμως ὁ ποιητὴς, τὸν ὅποιον, φαίνεται, θά τυραννοῦν πολὺ αὐτὰ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἔλκη, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἀκούομεν μετ' ἄλλους ἀναφωνοῦντα :

«Αὐτὰ τὰ ἔλκη τῆς καρδιάς, ἄχ, ποῶς θά μοῦ γιαιτρέψῃ »

— Ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς ν. Παῦλος Ἰωάννου !

«ὦ, τὴν ἀνιλεῖ ! θά εἶχε καρδίαν ἐκ γρανίτου καὶ δι' αὐτὸ δὲν συνεκινεῖτο οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς ἐλκώδεις ἀποκαλύψεις τοῦ ἐραστοῦ τῆς ! Πόσον θά ἐπρωτίμα ὁ ἀτυχὴς ἐραστὴς νὰ εἶχεν ἐρωμένην τὴν Λαύραν ἐτέρου συναδέλφου τοῦ τῆς ὁποίας

ἡ καρδιά τῆς ἦτο γεφύρι,
Κι' ὄχι μύστις ναὸς τοῦ Θεοῦ..
Ἦτ' αὐτόχρομα πάθος, ἀπάτη
τῶν θυμάτων ἀκάκου λαοῦ.

Εὐτυχὴς αὐτὸς ἔχων ἐρωμένην μὲ καρδίαν γεφύρι ! Ἄν ἦτο —ὡς λέγει τρίτος Καππαδόκης :—

ἀπὸ πάνω ἡ καρδιά τῆς
μέλι γλισσεῖ καὶ γάλα
κι' ἀπὸ μέσα μὲ κούφάλα

δὲν θά ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συντριβῇ αὐτὸ τὸ γεφύρι, τὸ ἀπὸ κούφάλα νὰ ζύλου συνιστάμενον, καὶ νὰ τὸν καταρρίψῃ εἰς τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ βρυχώμενον ἀγάρρου βέσμα τῆς... ἀνοησίας ;

Πόσους κινδύνους τρέχουν αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ ! εἶναι νὰ τοὺς λυπηταὶ κανεῖς !

Ἀρχίταμε μὲ τὰς καρδίας καὶ πρέπει νὰ ξεμπερδεύουμε μ' αὐτάς. Ἀκούσατε ἐκ τινῶν οὐσιῶν συνίσταται ἡ καρδιά τῆς ἐρωμένης ἐνδὸς Ἰθακησίου ψάλτου :

Ἔχει τ' ἀηδὸνι ληλητὰ, ἔχει ἀφρὸ τὸ κύμα,
Ἔχει ἡ αὐγὴ ξημέρωμα, τὸ ρόδον εὐωδίαν ;
Καθ' ἐν ἐχάρισε σὲ σὲ ἐν ἀδικό του τῆριμα
καὶ ἔπλασε τὰ κάλλη σου καὶ τὴν ἀγνὴν καρδίαν !

Φαντάσθητε καρδίαν πλασθεῖσαν ἐξ ἐνὸς τρίμματος λαλητοῦ ἀηδονιοῦ, ἐνὸς τρίμματος ἀφροῦ κύματος, ἐνὸς τρίμματος ξημερώματος αὐγῆς κ' ἐνδὸς τρίμματος ρόδου εὐωδίας !

Ἡ τοιαύτη πολυσύνθετος καρδιά, δὲν ὁμοιάζει μὲ τῆς γνωστῆς ἐκείναις μεσάντζαις τῶν ξενοδογείων αἰτίνες συνίστανται ἀπ' ὀλίγο ψητό, ὀλίγαις πατάταις, ἓνα κιοφτέ, δύο κολοκυθάκια κτλ ;

Καὶ ἄλλος, μᾶλλον ἀτυχὴς τῶν προαγορευσάντων, μᾶς διαβεβαίει ὅτι :

Ἀπ' τὸν μεγάλο ἔρωτα, ἀπ' τὴν μεγάλην λαύρα
θὰ χάτω τὴν καρδίαν μου, θὰ νὰ ξεκαρδισθῶ.

Δὲν ξεκαρδίσει σθε καὶ στεί στα γέλια μ' αὐτὸν τὸν δυστυχῇ ;

Εἰς τί νομίζετε, ἐπεθύμει νὰ μεταμορφωθῇ εἰς ἐραστὴς ὅπως ἀρέσῃ εἰς ἐκείνην ; Εἰς ἀηδὸνα ; ὄχι ! Εἰς κύκνον ὄχι ! εἰς Ταῦρον ; ὄχι !

Ἀκούσατε :

Ἀχ, ἤθελα νὰ ἤμουνα λουτὴρ σου ἵνα λούης
τὸ χαλαρόν σου κορμί, μα μὲ ὁ θρεπτόν μου ταῖρι,
ἵλκυά ν' ἀναγαλλιάζεσαι, περίξ πουλιά ν' ἀκούης
στὸ ὄροσερό μου ἀνθόνερο κ' ἡ νειότης σου νὰ χαίρῃ

Πολὺ ἐγωίστης εἶναι ὁ ποιητὴς καλῶν τὸ ὑγρὸν ὅπερ αὐτὸς, ὡς λουτήρ, θά περιετχε κι' ἐν τῷ ὀποίῳ θά ἐλούετο τὸ μαμὸ θρεπτόν του ταῖρι, ὄροσερόν ἀνθόνερον !

Ἄς εἶναι ! ὅπως τὸν ἐκδικηθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν ἀνυπόφορον ἐγωισμόν του, κλείομεν τὰς γραμμὰς ταύτας μὲ δύο ἀμιμήτους στροφὰς τοῦ :

Εἰς τὰ ξένα πελάγη π' εὐρέθην
Εἰς τὴν ἄκραν φλοισβώδου γιγασθῶ
Μὲ συνήνησε πάλιν ὁ ἔρωτας
Καὶ μ' ὠδήγησ' ἀμέσως ἄλλου.

Στὴν καρδίαν ὠραίας Ἀθιδῶς,
Ἀλλὰ μάντην ! τί εὐρον ἐκεῖ ;
Ἀντὶ πίστεως εὐρον ἀγάπην,
Κ' ἦτ' ἀγάπ' ἐντελῶς ὕλική !

Αὐτὸ τὸ τελευταῖον ἰδίως ἀκ' ἡ τ' ἀγάπ' ἐντελῶς ὕλική ἐνούμενον μὲ ἄλλους δύο στίχους τοῦ ἰδιοῦ ποιητοῦ :

ἀδιστάκτως εἰς δρομίσκον οὐ προσανέβαινε τὴν ἀρκούντως ἐπικλινῇ κατωφέρειαν.

Μετὰ δέκα λεπτῶν ταχὺν δρόμον, ἐξῆλθεν εἰς μικρὰν πλατεῖαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος ὑψοῦτο ὥραϊον *τζαμί* μὲ δύο μινιαέδες.)

Ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης πλατείας ἐφαίνετο ἡ θάλασσα μαρμαίρουσα καὶ σπινθηρίζουσα ὑπὸ τὰς λευκάς λάμψεις τῆς σελήνης.

— Μοῦ φαίνεται νὰ ἔγω ἔλθω ἐδῶ, ἐψιθύρουν ὁ Ροβέρτος. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ὁ διάσημος διερμηνεύς μου Χρυσόπουλος μοῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸ τὸ δζαμί λέγεται δζαμί τῶν λειρῶν... (*) Ἐλησμονήσα τὸ τουρκικὸν ὄνομα του... .

Ἡ ἀγνωστὸς μου κατοικεῖ βέβαια εἰς τὴν καρδίᾳ τῆς Σταμπούλ... Δὲν θά ᾔναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ἡ πλατεῖα τοῦ Σερασκεράτου... Νὰ μὴν ἔχω πάρει ἐκ πρώτης ὀψεως τὴν καρδίᾳ τῆς εὐνοουμένης τοῦ σερασκερή, ἥτοι τοῦ τούρκου ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ;... Ὁραία ἐναρξὶς κατακτῆσεων θά ἦτο αὐτὴ δι' ἀπλοῦν λοχαγὸν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ !

Ὁ Ροβέρτος εἶχε τὴν φαντασίαν ζωηράν, καὶ δὲν διέπρεπε κατὰ τὴν μετριοφροσύνην, ἀλλ' ἐδέχετο ταχέως νὰ υποβιβάσῃ τὰς ἀξιώσεις του, διότι ἡ μακρὰ, δεξιὰ στραφεῖσα ἤρχισε νὰ καταβαίνει πρὸς διεύθυνσιν ἥτις δὲν ἦτο διόλου ἡ

τῆς ἀπεράντου πλατείας ὅπου ὑψοῦται ὁ περίφημος πύργος, ὁ ὑπερέχων τῶν οἰκοδομῶν τοῦ σερασκεράτου.

— Ἀὖς καὶ γυρίζει πίσω ἡ μακρὰ, ὑπεψιθύρουν ὁ ἀξιωματικὸς· προφανῶς πλησιάζομεν πρὸς τὴν θάλασσαν καθὼς κατρακυλοῦμε σ' αὐτὸν τὸν κατήφορο, ὅπου προκαλῶ καὶ ἀγγλικὸν ἵππον νὰ βαδίσῃ χωρὶς νὰ σπᾶσῃ τὰ πόδια του. Τί ἀλλόκοτον δρομολόγιον ἔχει αὐτὴ ἡ μουντζουρωμένη ! καὶ διατὶ κάμνει ἐλιγμούς σὰν τὸ λαγὸ ποῦ κυνηγοῦν τὰ λαγωνικά ; Καλὰ ! ἐνόστα ! ... θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω τὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίσω πλέον ἀργότερα τὸ σπῆτι τῆς... .

Ἡ εἰκασία ἦτο λίαν πιθανή, διότι ἡ μακρὰ ἀγγελιαφόρος ἐφαίνετο ἀγωνιζομένη νὰ κάμῃ, εἰς τοὺς λαβυρινθώδεις ἀρόμους τῆς συνοικίας ἐκείνης, ἀναριθμήτους ἐλιγμούς.

Ἐν τοσούτῳ, μετὰ εἰκοσι λεπτῶν πολυπλόκους περιστροφὰς καὶ ἀφοῦ ἐφθασεν εἰς τὴν βάσιν ἀποτόμου κατωφερείας, εἰς ὁδὸν ὀλίγον εὐρυτέραν τῶν ἄλλων, καὶ ὁμαλωτέραν, ἐστάθη αἴφνης, πρὸ εὐρέος καὶ ὀγκώδους κτιρίου.

Τὸ οἶκημα τοῦτο δὲν εἶχε παράθυρα ἀλλ' εἶχε χαμηλὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἤρκεσε νὰ σπρώξῃ ἡ μακρὰ, διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ αἴφνης ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἔμεινε κατάπληκτος ἐκ τῆς αἰφνιδίας ταύτης καὶ ἀποτόμου λύσεως.

Ὁ λοχαγὸς ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ τοσοῦτον αἰφνιδίως ἐξαφανισθεῖσα, τὸν ἐνέπαιξε παρασύρασα

(*) Νομίζομεν ὅτι τουρκιστὶ λέγεται *λαλε-τζαμισί*. (Σ. τοῦ Μ.).

αΚαι σδύνουν τήν ζω' ὅχ' εὐθὺς ἀλλὰ ἀπὸ λιγάνῃ

καὶ

Ζητῶν τοῦ ἄλλου φάρμακον κ' ἐκ' ἐν α' μεγαλεῖον . . .
ἀποτελεῖ τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον διδουσαν
δένα φάσκελα εἰς τοὺς περὶ ἐκθλίψεως κανόνας τῆς Γραμματικῆς!

Μυριανθοῦσης.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΤΗΛΗ ΥΠΟ ΑΙΣΩΠΟΥ

Ὑπὸ τὸν εὐφύεστατον καὶ πρωτοτυπώτατον αὐτὸν τίτλον, ἐξεδύθησαν πρὸ μηνὸς περίπου, εἰς μικρόσχημον καὶ κομψότατον τεύχος, ἐξ 119 σελίδων συγκείμενον, ἐπὶ μεθυγραφικῶν διηγημάτων, ὧν ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐκ τοῦ τίτλου ἐμφαίνεται, στρέφεται περὶ τὸν τρελλὸν τῆς Κυθρείας υἱόν.

Τὰ διηγημῆτα ταῦτα, τὰ ὁποῖα α' Ἀθηνᾶϊκὰς εἰκόνας ὁ ἐπιγράφει ὁ συγγραφεὺς, ἐγράφησαν ὑπὸ νεαροῦ λογιῶν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Αἰσώπου κρυπτομένου καὶ πολλὰ ὑποσχομένου εἰς τὸ μέλλον, καὶ κοσμοῦνται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτου ἐξωφύλλου ὀφειλομένου εἰς τὴν ἀμίμητον μολυβδόδα τοῦ μοναδικοῦ θέμου μας, καὶ καθιστῶντος τὸ τευχίδιον ἐν κομψότατον ἀριστουργηματάκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξήλθει διὰ τὸ μικρὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἀναγνωστήριόν της καὶ ἡ πλέον φιλόκαλος καὶ ἰδιότροπος Ἀρσακείας.

Εἶναι τὸσφ κομψὸν τὸ βιβλίον, εἶναι τὸσφ στιλπνὸν καὶ ἀβίαστον τὸ ὄψος, εἶναι τὸσφ γοῦστοζα τὰ διηγημῆτα, ἰδίως τὸ α' Τίς ἡ πατατὸν καὶ ἀτόκορίτσι μάλα μμμ, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων αὐτὰ τὰ παρέρχεται εὐχαρίστως, ὡς θὰ κατέπινε τὰ θάνατα Συριανῆς λουκούμια τοῦ Σταματελάκη, μὴ προσέχων διόλου εἰς μερικὰς μικρὰς ἑλλείψεις, διότι αἱ μικροσκοπικαὶ σελίδες παρέρχονται τὸσον ταχέως, ἀστραπηδὶν σχεδόν, ὡς παρέρχεται ἐνώπιόν σου ἐξαισία τις καλλονή, ἥτις τὸσφ σὲ θαμβοῖ καὶ τὸσφ γρήγορα περνᾷ ἀπ' ἐμπρὸς σου, ὥστε δὲν σοῦ δίδει καιρὸν νὰ παρατηρήσῃς ὅτι ἡ ῥίς της δὲν εἶναι καὶ τὸσφ κλασικὴ ὅσφ ὑπέθεσες ἡ δὲ πλευσία κόμη της ὅχι καὶ τὸσφ στιλπνὴ ὅσφ ἐκ πρώτης ὄψεως σοῦ ἐφάνη.

Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τὸ τευχίδιον τιμᾷται ἀντὶ δραχμῆς καὶ μόνης πωλεῖται δ' ἐν τῇ Γραφείῳ τῶν Ἀ' Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅπου ὀλίγα ἀντίτυπα ὑπάρχουν. Φαντάσθητε, τί εὐτύχημα, μὲ μίαν καὶ μὲν ἡν δραχμὴν νὰ ἔχητε τὸν Ἑρωτα μὲ ὅλην τὴν παρέρτα του φυλακισμένον ἐν τῇ θυλακίῳ σας, ἐμποδίζοντες αὐτὸν οὕτω νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ καρδίᾳ σας.

Διὰ νὰ σπείρῃ ἄνεμον καὶ δρέψῃ τρικυμίας!

Στήλημαν.

αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔχνη της, ἀλλὰ δὲν ἐνέμεινε πολὺ εἰς τὴν ἡμιστά κολακεύουσιν τὴν φιλαυτίαν του ἰδέαν ταύτην.

Τῷ ἐφάνη ἀδύνατον ὅτι τὸν ἠπάτησεν ἀπλὴ μαῦρη δι' ἀσκόπου ἐκδρουῆς, καὶ ἐσκέρθη πάλιν ὅτι εἰς ταῦτα ἐνείχετο ἡ μὲ τὸν τριανταφυλλί φερετζὲν χανούμισσα.

Ἄλλως δὲ τῷ ἐφάνετο ὅτι, πρὶν ἢ ἐξαφανισθῇ ἡ ἀγγελιαφόρος τῷ ἐνευσε διὰ νεύματος σημαίνοντος «Ἐλάτε!» Καὶ συνεπέρανεν ὅτι ἡ θύρα ἥτις ἐκλείσθη ἦτο ἀκριβῶς ἡ τῆς οἰκίας, ἐν ἣ κατῴκει ἡ ὥραία τοῦ Γκιόχ-τουγιού.

Ἡ οἰκία αὕτη ἐφάνετο πράγματι ὡς χαρέμιον, διότι ὁμοίαζεν ἐντελῶς πρὸς φυλακὴν ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον.

Ὁγκώδης, τετράγωνος, χωρὶς ἄλλην ἐξόδον πρὸς τὴν ὁδὸν παρὰ τὴν διὰ στερεῶν σιδηρῶν μοχλῶν ὠχυρωμένην, δι' ἧς διήλθεν ἡ μαῦρη δούλη, παρουσίαζε τοῖς διαβάταις μακρὰν πρόσοψιν ἀγρίαν καὶ ἀπαισίαν.

Βεβαίως ἐπρεπε νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ διάβολο μέσα του, διὰ νὰ παρακινήθῃ νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὅμως ὁ Ροβέρτος Ὁρζερὴ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιόν της καὶ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ μυστήριά της.

Ὀλίγον ἔλειπε μάλιστα καὶ νὰ ἀποτολμήσῃ τοῦτο αὐτὸν περικιτῶν σκέψως, ἀλλὰ τῷ ἦλθε μία λάμπρις λογικοῦ καὶ ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ πρῶτον πῶς εὐρίσκεται πρὶν ἢ ριθῇ εἰς τὸ ζοφερὸν οἶκημα.

Παριέβλεψε γύρω του, ἐβάρησε μάλιστα ὀλίγα βήματα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ταχέως ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠπατήθη ὑποθετῶν ὅτι

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Αἱ φιλελεύθεροι ἰδέαι, ὡς ὁ ἐρμητικῶς ἐν τῷ λέδῃ ἐγκεκλεισμένος ἀτμός, ἐκρήγνυνται ὀξέως, δασύς παρεμβάλλονται ἐν τῇ πορείᾳ των προσκόμματα.

Αἱ πολίαι τρίχες ἔστιν ὅτε περιάπτουσιν ἀδιάσειστον κύρος εἰς κλασικὰ μωρολογήματα.

Ὁ κόσμος εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός, ἦτοι αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος ὑπὸ τὸν φακὸν ὅμως τῆς μισανθρωπίας ἢ τῆς αἰσιοδοξίας προσλαμβάνει μορφὴν Κολάσεως ἢ Παραδείσου.

Ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀλφαβήτου ἄχρι τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς τὰ πρωτότυπα συγγράμματα, ἅτινα μετροῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων ἀποτελοῦσι τὸ θέατρον . . . τῆς λογοκλοπῆς ἐνεργείας τῶν βιβλιολαθῶν Ταμερλάνων.

Ἐν συμποσίῳ Ἀσκληπιδῶν.

— Εἰς ὕγιαν . . . τῆς ἀσθενείας.

Ἀπροσδόκητον. — Τίτι τρόπῳ δύναται νὰ κερποφορήσῃ γυναικεία ἐφημερίς ἀνευ τῆς συνδρομῆς ἀνδρικοῦ καλᾶμου;

Ὁ μόνος ἡδικομημένος ἐπίσκοπος, ὅστις οὐδένα ἔχει λόγον νὰ ζηλεύῃ τὰ ὦτα τοῦ Μίδα, εἶνε ὁ ἡέλας Ι-όνος.

IGNOTUS

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῇ προχθυσίνῳ ἀρθριδίῳ α' Ἡ ἐκατονταετηρίς τοῦ Βύρωνος ἐν Ἀθῆναις ἐκτός ἄλλων παροράματων ὀφειλομένων εἰς τὸν δυσανάγνωστον χαρακτήρα τοῦ γράψαντος, μετεμορφώθη καὶ ὁ Τσίλ-Ἀρόλδ εἰς Τσίλ-Ἀρουδ καὶ ὁ Δόν-Ζουάν εἰς Δόν-Ζολάν!

ἡ ὁδηγός του, τὸν ἐπανεφέρει, μετὰ πολλὰς περιστροφάς, ἀπλούστατα εἰς τὴν ἀφετηρίαν τῆς νυκτερινῆς πορείας.

Παρετῆρι δεξιᾷ του τὰς τεραστίαις πλατάνους τοῦ Μποστάν, καὶ ἀριστερᾷ του τοὺς δύο τετραγώνους πύργους τοῦ Γενί Καπού, τῆς νέας πόλεως, πρὸ τῶν ὁποίων εἶχε διαβῇ μὲ τὸ καῖκι, πρὶν ἢ προσεγγίσῃ εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς Βλάγκας.

Προφανῶς ἡ ἀποβάθρα ἦτο ἐγγύτατα, εἰ καὶ ἀπεκρυπτετο ὑπὸ ὀγκώδους ἀθροίσματος οἰκίων· προφανῶς δὲ πάλιν τὸ χαρέμιον ὅπου ἐμελέτα νὰ εἰσάχθῃ θὰ εἶχεν ἄλλην πρόσοψιν πρὸς τὴν θάλασσαν.

Τῷ ἐπανεῆλθεν εἰς τὴν μνήμην ἡ τοῦ σάκκου ἱστορία καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἦτο κατὰλληλος ὅπως τῷ ἐμπνεύσῃ φρονίμους διαλογισμούς.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη φροσιμάδα δὲν διήρκει πολὺ παρ' αὐτῷ, καὶ ἐσκέφθη ὅτι, ἂν ἐβράδυνε περισσότερον, θὰ ἐδίδεν εἰς τὴν ὥραιαν του ἐλπεινὴν ἰδέαν περὶ τῆς προθυμίας του, ἴσως δὲ καὶ θὰ ἐγέννα ἀμφιβολίαν περὶ τῆς γενναιότητός του.

— Θὰ νομίσῃ ὅτι φοβοῦμαι, ὑπεψιθύρισε· διὰ βολε! πρόκειται νὰ μὴ ἐξευτελίσωμεν ἐνώπιον τῶν Ὁθωμανίδων τὴν ὑπόληψιν τοῦ πρώτου τῶν ἀφρικανῶν εὐζώνων. Ἐμπρὸς ἢ τρίτῃ ἴλῃ!

Καὶ μὲ τὸ ὥραϊον τοῦτο συμπέρασμα, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἐνέδωκεν ὑπὸ τὴν χεῖρά του καὶ εἰσῆλθε τολμηρῶς.

Μόλις δὲ διέβη τὸ κατώφλιον, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ κρότος σύρτου ἔτριξεν ὀπισθέν του.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὁρισμέ-
νας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν
τῷ Ἑδωδιωπωλείῳ Χρηστοδούλου Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέ-
ναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῷ ὁλοπωλείῳ Δ. Ναύερη ἐν
Νεαπόλει. Ἐν τῷ χαρτοπωλείῳ Γερασίου ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου
Τσόχα. Ἐν τῷ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρή ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῷ ἐμπορικῷ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου
ὀπισθεν τοῦ Τινανείου κήπου.

Ἐν ΞΘΜΙΑ, ἐν τῷ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶην
Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαὶ ὁρισμέναι ὡς ἀκολουθῶς :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ἀ' Ακρόπολις πωλεῖται: ἑκάστη μιάλη δρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Γίνονται δεκταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγρα-
φὰς καὶ αἱ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἑκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

ΟΡΓΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

58 — Ὅδὸς Κολοκοτρώνη — 58

Μόνον ἐν τῷ Καταστήματι τούτῳ ἐπισκευάζονται ἐντελῶς τὰ
χειροκίνητα ὄργανα, ὅπου καὶ πωλοῦνται τοιαῦτα Ἐπίσης ἐπι-
σκευάζονται καὶ πωλοῦνται διάφορα ὄργανα μουσικῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ
ἐγχώριων. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Σταθοπούλου διακρίνεται, διὰ τὴν
ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ διὰ τὴν εὐθηνίαν τῶν τιμῶν.
Αἱ ἐπισκευαὶ γίνονται μὲ δοκιμὴν.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΒΛΑΣΗ

Ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται ἔτοιμα παντός εἶδους ὑπο-
δήματα δι' ἄνδρας γυναῖκας καὶ παιδιὰ. Ἐκτός δὲ τῶν ἐτοιμῶν
ὑποδημάτων γίνονται δεκταὶ καὶ παραγγελίαι Ἡ μεγάλη πελατεία
ἣν ἀπέκτησε τὸ κατάστημα τοῦτο οφείλεται εἰς τὴν στερεότητα καὶ
εὐθηνίαν τῶν τιμῶν του.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅδὸς Αἰόλου ἀπέναντι τοῦ Φωτογραφείου Π. Μωραίτου.

Ἐν τῷ καταστήματι τοῦ κ. Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκονται
Κοινὰ ἐρβὰ καὶ ποικίλων εἰδῶν ἐσχάτως ληφθέντα ἐκ τοῦ γνω-
στοῦ ἐργοστασίου LOUIS FRERES ἥτοι Σαρδέλα καὶ διαφόρου με-
γέθους. Μπιζέλια, Ἀμαντίται, Σπαράγγια,
Μοστάρδα καὶ κλπ. πρὸς τοῦτοις δὲ ἐκλεκτὸν Τέϊον καὶ
Βανίλλια. Ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάρχουσι καὶ Κοιν-
σέρβια ἐγχωρίου κατασκευῆς ἥτοι Μελιζάνες,
Μπάμιες, Ἀγκινάρες καὶ Ντομάτες εἰς
φιάλας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΑΛΛΑΝΤΟ-
ΠΩΛΕΙΟΥ, πρὸς δὲ καὶ γνήσιος Οἶνον Λίγιον Γερμάνιον πρὸς
70 λεπτά τὴν δαῖν.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛ. ΡΗΓΟΥ (Ὅδὸς Ἑρμοῦ καὶ Νέκης)

Παρὰ τὰ καταστήματα Ἀρέστη Κωνσταντινίδου

Τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦτο ἀναδέχεται παραγγελίας διαφόρων
γλυκισμάτων διὰ γεύματα, χοροὺς, ἐσπερίδας γάμων κλπ. ΠΑΓΩ-
ΤΑ, κατὰ παραγγελίαν, κατασκευάζονται ἐν αὐτῷ ταχύτεστα καὶ ὡς
πρὸς τὴν τέχνην ἢ τὴν ποιότητα δὲν ἐπιδέχονται συναγωνισμόν.
FONDANTS ὡς τὰ τελειότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζαχαροπλαστῶν
BROCHES, ὅμοια πρὸς τὰ φημιζόμενα τοῦ Στρασβούργου
καὶ πάντα τ' ἄλλα εἶδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, μετὰ πάσης τῆς ду-
νατῆς τελειότητος.

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΥ

177 — Ὅδὸς Αἰόλου — 177

Ἐν τῷ πιλοποιεῖν τούτῳ κατασκευάζονται ὑπὸ ἐμπειροσάτων τε-
χνιτῶν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τοῦ λίαν καλαισθητοῦ διευθυντοῦ κ.
Χαρίλ. Σταθοπούλου, ΠΙΛΟΙ διαφόρων εἰδῶν καθ' ὅλα τέλει καὶ
ὁμοίον τῶν εὐρωπαϊκῶν.

Ἐν αὐτῷ πᾶσα κεφαλὴ δύναται νὰ εὕρῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῇ πῖ-
λον καὶ πᾶν βαλάντιον νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτον.

Ἐσκέφθη ὅτι ἡ μαύρη θὰ ἔλαβε τὸ προφυλακτικὸν τοῦτο
μέτρον καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν χαμηλοφῶνως ἐν γαλλικῇ γλῶσσῃ
τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλ' οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη.

Εὐρίσκετο εἰς βαθὺ σκότος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχει-
ρισθῇ τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ ν' ἀνέυρῃ τὴν συνετὴν ἀγγελια-
φόρον, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας συνήντησε μόνον τὴν θύραν,
καὶ ἀποπειρώμενος νὰ τὴν ἀνοίξῃ διὰ νὰ φέξῃ ὀλίγον, ἐνόη-
σεν ὅτι τὸ κλειθρὸν ὑπ' ἀοράτου μηχανισμοῦ βεβαίως ὠθοῦ-
μενον ἔκλεισε τοιοῦτοτρόπως ὥστε τὸ θυρόφυλλον ἦτο νῦν
στερεῶς προσηρμοσμένον διὰ τεραστίων σιδηρῶν μοχλῶν.

Ἡ ὑποχώρησις ἦτο διακεκομμένη καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο
ἐπεισῶδιον οὐδὲν ὑπέσχετο καλόν.

Ἐν τούτῳ, ὁ λυσσὼν λοχχγὸς δὲν προοιωνίζετο πολὺ
καχὸν ἐκ τούτου καὶ ἐσκέφθη μόνον πῶς νὰ προχωρήσῃ πε-
ραιτέρω.

Δὲν ἦτο εὐκολον, διότι τόσο σκότος ἦτο, ὥστε δὲν ἤξευρε
πῶς νὰ διευθυνθῇ. Ἀλλὰ ψιλαφῶν τοὺς τοίχους δεξιᾷ καὶ
ἀριστερᾷ, ἐνόησεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς στενὸν διάδρομον, καὶ ἤρ-
χισε νὰ προχωρῇ στηριζόμενος ἐκατέρωθεν εἰς τὰ τοιχώμα-
τα. Ὄδυνεν οὕτω, χωρὶς νὰ σκονδράψῃ, ἕως ὅτου ἔχασε τὸ
διπλοῦν ἔρειπμά του.

Τότε ἐστάθη διὰ νὰ σκερθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

Ἡ θέσις του περιεπλέκετο δεινῶς. Ἀντὶ, μὲ τὸ πρῶτον
ἄλμα, νὰ πέτῃ εἰς τὴν εὐώδη φωλεὰν ὀδάλισκος, ὁ ἀπερίσκε-

πτος εὐρίσκετο ἀποπεπλανημένος εἰς ὑπόγειον, ἄνευ φωτός,
ἄνευ ὁδηγοῦ, ἄνευ σημείου τινός ὅπως ἐνόησεν ποῦ νὰ
τραπῇ.

Δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ τὴν νύκτα. Δὲν ἤκουεν ἢ τὴν σιγὴν.
Ψυχροῦ ἀνέμου ριπαὶ τὸν ἐπληττον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ
ἤρχιζε νὰ σκέπτηται ἂν ἡ μαύρη δὲν ἔφερεν αὐτὸν παρὰ τὸ
χεῖλος ἀβυσσώδους τινός εἰρκτῆς, ὅπου θὰ κατεκρημνίζετο ἂν
ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ κατὰ ἐν βῆμα. Ἦσυχάσας ὀλίγον ἐκ
τῆς δυσaréστου ταύτης ἀρχῆς ἐπεισοδίου ἐρωτικοῦ ἐξ οὗ κρείτ-
τονα προοιωνίζετο, ὁ Ροβέρτος διανοήθη ὅτι θὰ ἔκαμνεν ἴσως
καλλίτερα ἂν προητοιμάζετο νὰ ὑποστῇ ἔφοδον καὶ ἂν ἀνέ-
μενεν αὐτήν, ἐν ἀμυντικῇ θέσει, χωρὶς νὰ προβῇ πορρωτέρω.

Ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ ρεβόλβερ αὐτοῦ ἦτο πλήρες φυσιγγίων
καὶ ὅτι ἡ μάχαιρά του ἦνοιγεν εὐκολα. Ἐπειτα ἐθεώρησε
καθ' ὅσον του νὰ ψηλαφήσῃ τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐστάθη.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐκυπτε νὰ προβῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν,
μία χεὶρ ἐδράζε τὴν ἰδικήν του.

(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ζήτησις τοῦ μυθιστορήματος τούτου εἶναι κατα-
πληκτική. Προηγούμενα φύλλα πωλοῦνται ἀντὶ ΔΕΚΑ
μόνον λεπτῶν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΡΑΜΠΑΓῆ, κάτω-
θεν τῆς Δημαρχίας.